

Γιώργος Μιχαηλίδης

Τις τελευταίες μέρες έγινε πολύς λόγος για τη νέα πρωθυπουργό της Φινλανδίας είτε επειδή είναι αρκετά νέα (34 ετών) και όμορφη, είτε επειδή έχει ασυνήθιστο οικογενειακό background (μεγάλωσε με τη χωρισμένη μητέρα της και τη γυναίκα σύντροφό της ενώ η ίδια έχει επιλέξει να κάνει οικογένεια και παιδί χωρίς να παντρευτεί με τον άντρα της).

Η αναπαραγωγή της είδησης κατέληγε στο ότι οι Φινλανδοί είναι πολύ πιο μπροστά και το παράδειγμά τους πρέπει να ακολουθηθεί, δηλαδή να μην παίζει ρόλο το νεαρό της ηλικίας και κυρίως η οικογενειακή κατάσταση κι οι σεξουαλικές προτιμήσεις κάποιου/ας στην πολιτική ζωή. Καμία αντίρρηση, έτσι πρέπει να είναι. Η Φινλανδή πρωθυπουργός και κάθε πολιτικό πρόσωπο πρέπει να αξιολογείται πολιτικά.

Ωστόσο, πολύ μεγάλο ενδιαφέρον (δεν έχει τώρα νόημα να πούμε μεγαλύτερο ή μικρότερο, όπως το δει κανείς...) έχει και **μια λεπτομέρεια της ιστορίας**, η οποία στα ειδησεογραφικά πρακτορεία αναφέρεται ακροθιγώς και στα social media σχεδόν δεν υπάρχει. Η Φινλανδή πρωθυπουργός λίγες εβδομάδες πριν ήταν υπουργός Μεταφορών της κεντροαριστερής κυβέρνησης συνεργασίας, η οποία σχηματίστηκε την Άνοιξη του 2019, με πρωθυπουργό τον Άντι Ρίνε. Τι ανάγκασε τον Ρίνε σε παραίτηση τόσο σύντομα;

Μια παραδειγματική απεργία

Η απεργία των εργαζομένων στα ταχυδρομεία της Φινλανδίας ξέσπασε στις 11 Νοεμβρίου. Αιτία; Η προσπάθεια της νέας κεντροαριστερής κυβέρνησης να εφαρμόσει μια **νέα συλλογική σύμβαση** που οδηγούσε σε **περικοπή των μισθών χιλιάδων εργαζομένων των ταχυδρομείων**. Όμως αυτή δεν ήταν μια συνηθισμένη απεργία αλλά ένα μάθημα σε τέσσερα βήματα για όλους και για όλες μας.

Βήμα 1ο: Το ξέσπασμα της απεργίας **συσπείρωσε τη μεγάλη πλειοψηφία των 9.000 εργαζομένων** στα ταχυδρομεία. **Οι ταχυδρομικές υπηρεσίες νέκρωσαν.**

Βήμα 2ο: Η απεργία κέρδισε τη συμπάθεια του **60% της κοινής γνώμης** της Φινλανδίας (σύμφωνα με μετρήσεις) αφού συνδέθηκε με τη γενική δυσaréσκεια απέναντι στα μέτρα λιτότητας που ξεκίνησε η προηγούμενη συντηρητική Δεξιά κυβέρνηση αλλά τώρα συνεχίζονταν και από την Κεντροαριστερή Συμμαχία.

Βήμα 3ο: Η κυβέρνηση προσπάθησε να σπάσει την απεργία με τη **βία**. Παρενοχλούσε τους απεργούς με σεκιούριτι εμποδίζοντας την προπαγάνδισή της στους χώρους δουλειάς ενώ έστησε **μηχανισμό απεργοσπασίας** προσλαμβάνοντας εποχιακούς εργάτες από εταιρείες ενοικίασης προσωπικού. Μάλιστα έφτασαν να ανοίγουν τρύπες σε φράχτες προκειμένου να σπάσουν την απεργιακή περιφρούρηση και να μπάσουν μες στα κτήρια τους απεργοσπάστες. Και εκεί που οι απεργοί ταχυδρομικοί είχαν στριμωχτεί...

Βήμα 4ο: **Εργατική αλληλεγγύη και μετατροπή της κλαδικής απεργίας σε γενική!** Βλέποντας την επίθεση της κυβέρνησης, οι εργαζόμενοι στις συγκοινωνίες άρχισαν να προκηρύσσουν 24ωρες απεργίες συμπαράστασης. (Αντιλαμβανόμαστε το μεγαλείο της συνείδησης τού να χάνεις το μεροκάματό σου για να μην μειωθεί ο μισθός κάποιου άλλου;)

Αποτέλεσμα:

Τριακόσιες (300!) πτήσεις ακυρωμένες σε μία μέρα, **ακύρωση των 2/3 των δρομολογίων των λεωφορείων και δέσιμο των πλοίων στα λιμάνια**. Ακόμα κι οι εργαζόμενοι στον **επισιτισμό** δήλωσαν ότι δεν θα παραλαμβάνουν πακέτα από τα ταχυδρομεία μέχρι να δικαιωθούν οι απεργοί ενώ και το **σωματείο των ηλεκτρολόγων** προχώρησε σε **απεργία**.

(Εδώ φαίνεται η ποιότητα μιας κοινωνίας και το τι εργατικό κίνημα είναι απαραίτητο για να μη ζήσουμε σαν δούλοι)

Δυο μέρες μετά τη γενίκευση της απεργίας, η κυβέρνηση της Φινλανδίας κλονίζεται αν και είχε μόλις ένα εξάμηνο στην εξουσία. Ένα κόμμα του συνασπισμού (όχι το πιο αριστερό) δηλώνει ότι θα αποχωρήσει και ο πρωθυπουργός αναγκάζεται να υποβάλει την παραίτησή του δηλώνοντας ότι παραπλανήθηκε επειδή άκουσε τη διεύθυνση (management) του ταχυδρομείου. **Η νέα συλλογική σύμβαση αποσύρθηκε και οι εργαζόμενοι επέστρεψαν στο προηγούμενο καθεστώς. Η απεργία νίκησε μέσα σε δυο βδομάδες!**

Το Σοσιαλιστικό Κόμμα (μεγαλύτερο κόμμα της συμμαχίας) τότε επέλεξε για νέα πρωθυπουργό την έως τότε Υπουργό Μεταφορών, Σάνα Μάριν, η οποία αν και ανήκει στο ίδιο κόμμα με τον προκάτοχό της έχει πιο φιλεργατικό προφίλ. Μένει να το αποδείξει...

Με την οικονομία της Φινλανδίας να μην τα καταφέρνει τόσο καλά την τελευταία δεκαετία και το δημόσιο χρέος να ανεβαίνει, τα διλήμματα είναι σκληρά. **Θα πληρώσουν οι εργάτες ή το κεφάλαιο την κρίση; Πάνω σε αυτό το δίλημμα κρίνονται όλοι και όλες.**

Χωρίς να απαξιώνουμε τους ισχυρούς πολιτισμικούς συμβολισμούς που μπορεί να έχει η τοποθέτηση του τάδε ή του δείνα προσώπου σε μια θέση εξουσίας, ας μην αφήνουμε να σκεπάζονται τα πρόσωπα κι οι ιστορίες αυτών που αγωνίζονται ανώνυμα – όπως η γυναίκα απεργός στη φωτογραφία – αλλά έχουν όλο το δίκιο με το μέρος τους. Και μας δίνουν και πολύ χρήσιμα μαθήματα...